

nýbrž otázka započtení služby ob. notáře a žup. podnotáře do doby rozhodné pro výměru výslužného stát. úředníka.

V otázce této není však v okruhu právních norem, jimž dle výkladu nahoře podaného i st-l jest podroben, žádného předpisu, jenž by pro st-le zakládal nárok na započtení nestátní služby veřejné do doby rozhodné pro výměru výslužného.

Pokud st-l svůj nárok snaží se dovoditi z ustanovení zák. č. 210 a 211/20 a vl. nař. ku provedení těchto zákonů vydaných, sluší k těmto vývodům stížnosti pouze poznamenati, že st-l jako stát. úředník fin. správy nepatří ke kategoriím osob, jichž právní poměry jsou upraveny cit. právními normami, neboť není ani ob. neb obv. notářem ustanoveným dle zák. č. 211/20, ani úředníkem žup. nebo služn. úřadu nebo polit. správy při úřadu min. pro Slov. dle zák. č. 210/20; a nelze proto z norem, jež upravují právní poměry těchto kategorií stát. zaměstnanců, nic dovozovati pro nárok st-le jakožto stát. úředníka správy finanční.

Z téhož důvodu nemůže st-l dovozovati právem nárok na započtení zmíněných služ. dob ze skutečnosti, že pens. fondy ob. a obv. notářů přešly podle § 8 zák. č. 211/1920 dnem 15. dubna 1920 do správy min. vnitra.

Č. 6762.

Školství: * Slovem »příjmy« v článku VII. § 17 zákona č. 541/1919 jsou zahrnuty též odměny za vyučování nepovinného předmětu na cvičné škole.

(Nález ze dne 1. října 1927 č. 19.613.)

Prejudikatura: Boh. 3150 adm.

Věc: Josef Sch. v Ch. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odměny za vyučování nepovinnému předmětu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem z 11. října 1924 svolilo min. škol., aby ve IV. a V. třídě cvičné školy státního ústavu učitelského v Ch. bylo zavedeno ve školním roce 1924—1925 nepovinné vyučování češtině po třech hodinách týdních, a to v V. třídě za vedení cvičného učitele Josefa Sch., dnešního st-le, s podmínkou, že převezme tyto hodiny v mezích učebního úvazku. Výnosem z 21. října 1925 svolilo min. škol., aby také ve školním roce 1925—26 bylo zavedeno ve IV. třídě téže cvičné školy nepovinné vyučování češtině, a to ve dvou odděleních po 3 hodinách týdních, aby vyučování ve druhém oddělení se konalo za vedení st-le a aby mu jedna hodina byla honorována.

Koncem roku 1925 domáhal se st-l, aby mu byla opravena odměna, kterou obdržel za toto nepovinné vyučování. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad této žádosti vzhledem k dosud platnému ustanovení nař. býv. min. vyuč. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 (min. věstník ročník 1918 str. 99) a výnosu min. škol. ze 7. června 1919 č. 23.954.

O stížnosti, vytýkající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažil nss takto:

Mezi stranami není sporno, že jde o odměnu za vyučování předmětu

nepovinnému, na sporu jest jedině, má-li cvičný učitel nárok na odměnu za vyučování předmětu nepovinnému i tenkrát, děje-li se toto vyučování v rámci učební povinnosti jemu předepsané, t. j. nepřekročuje-li učitelská činnost tohoto učitele i s hodinami, po které učí předmětu nepovinnému, výměru jeho předepsané povinnosti učební.

Žal. úřad založil svoje rozhodnutí na právním názoru, že ustanovení min. nař. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 (Věstník č. 11), podle něhož cviční učitelé jsou povinni vyučovati normálně 25 hodin týdně bez nároku na zvláštní odměnu, platí v plném rozsahu a že jest tedy pro nárok na odměnu lhostejno, jde-li o předmět povinný či nepovinný. Nss nesdílí tohoto právního názoru žal. úřadu.

Podle § 17 čl. VII. zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. kladou se učitelé na státních školách cvičných také co do příjmů na roveň učitelům na školách obecných a občanských se stejnou zkouškou způsobilosti. Se zřetelem na toto ustanovení zákonné sluší ustanovení o odměnách za vyučování předmětům nepovinným, jež podle platných předpisů se dostávají učitelům na školách obecných a občanských, vztahovati také na učitele na státních školách cvičných, neboť i tyto odměny jsou částí příjmů těchto učitelů. Platí tedy také pro cvičné učitele ustanovení 2. odst. čl. V. zák. ze 13. července 1922 č. 251 Sb., podle něhož vyučování jednotlivým nepovinným předmětům se odměňuje »toliko tehdy, je-li k němu potřebí podle platných řádů služebních zvláštní způsobilosti prokázané zkouškou a vyučující tuto zkoušku skutečně má, a to až do povinné míry vyučovací povinnosti polooviční, přes tuto míru plnou částkou odměny podle §u 9 tohoto zák. Za těchto podmínek má tedy také učitel na státní škole cvičné, tudíž také st-l, právní nárok na odměnu za vyuč. předmětu nepovinnému, i když jeho učitelská povinnost i s hodinami, po které vyučuje předmětu nepovinnému, nepřekročuje výměru jeho předepsané povinnosti učební. V tomto směru jest tedy min. nař. ze 4. dubna 1918 č. 38.777 ex 17 derogováno shora cit. zákony popřevratovými.

Nař. rozhodnutí, jež jest založeno na právním názoru, že cvičný učitel nemá nároku na zvláštní odměnu, vyučuje-li nepovinnému předmětu v rámci maximální povinnosti vyučovací, jest tudíž v rozporu se zákonem.

Č. 6763.

Školství: * Předpis § 40 říš. zák. o školách národních z r. 1869 o opětném skládání zkoušky učitelské způsobilosti se nevztahuje na učitelky ženských ručních prací.

(Nález ze dne 1. října 1927 č. 19.614.)

Věc: Anna K. v Š. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (za zúč. mor. zv. adv. Dr. Vil. Freisler z Brna) stran definitivního ustanovení a započtení služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodn. zamítl žal. úřad odvolání st-lky z výnosu zšr-y v Brně z 24. listop. 1923, pokud jím byla st-lce odepřena definitiva bez určení místa, jako neodůvodněné, jelikož st-lka nemá na ni právního.